

Ufuldkomne Tanker

Om

Swigheden.

Fremfattede

Da den fordum

Ædle, Høvyagtbare og Velfornemme

(nu Salige)

Andreas Dancers,

Velbekiendt Kiøb- og Handelsmand her i Bergen,

Blev

Efter en salig Opløsning, som skeede den 30te May, for en Deel
hensadt i sit Hvile-Sted i Bergens Dom-Kirke den 7de Junii

Anno 1769.

Efter at Han havde levet et Dydefuldt Levnet,

I 37ve Aar 6 Maaneder og 29ve Dage.

Og i et kærsligt Egteffab i 6 Aar 4 Maaneder og 18 Dage.

af

Sørge-Huusets

Meget Forbundne Wen.

Imprimatus,

FRIDRICH ARENTZ.

B E R G E N,

Sølt hos Kongl. Mæjst. privilegered Bogtrykker, Christoph Kocher.

371427

Uendelige Tidens Strom af Aar i Millioner,
Som vel en vis Begyndelse, men ingen Ende veed,
Der lige bundløs flyder fort, saavel hvor Guden throner,
Som der, hvor Straffens Længde ey gjør Ilden mindre heed.

Naar Evigheden aabner sig og Teppet blev fradraget,
Hvad da for de Rettsindige? Guds Kundskab synder dem,
Den meest udluttred Kiærlighed, som nogen Aand har smaget,
Førøger jevnlig deres Fryd den heele Længde frem.

Men hist en anden skrækker mig, hvor man ey Lindring haaber,
For eengang Uhykelige, hvor Ormen aldrig døer,
Den være bør en Barsels Røst, dertil vort Hierte raaber:
Brug Tiden vel, staae Synden mod, hav Lyst til det du bør.

Lad være vi end hundred' Aar kand vandre her i Live,
Lad være vi Methusalem i Alder kunde naae,
Hvad vilde vel et tusind' Aar, mod Evigheden blive,
Som mindste Dyeblik mod det, der ey kand Ende faae.

Ey Draaben mod det store Hav fuldkommen Tegning giver,
Et Korn-Sand imod gandske Land, ey ret forklare ved,
En Fingers Bred mod Himmelen ey heller ret beskriver,
Hvad liden Punct her Tiden er mod udstrakt Evighed.

Hvor ubestændigt er vort Liv, hvor hastig det udslukkes,
Naar vi kuns neppe har begyndt at leve, maae vi fort,
Som Blomstret let af Solen hart kand brændes og maae bukkes,
Saa hastig kand en Sygdom os nedslaae og tage bort.

Hvor daarligt er da Mennesket, som dette ey betænker,
Men søger her sin største Røe i denne stakket Tid,
I Verdens skidne Kiærlighed i Bøllyst sig nedjænker,
Foragter Dødens Tanke, Ja! fordriver den med Flid.

Hvor moytom stræber Daaren ey dens Indtryk at forjage,
Dens skulte Billede dog gjør, hans beste Glæde fort.
Han siger: glæde Bøllyst kom og still mig ved min Plage,
Da glemmes vel dens Røst en Tid, men drives aldrig bort:

En anden ængstlig samler Guld og troer sin Lykke funden,
Hvis kun hans midste Kister fuld af Penge proppet blier,
Han samler ey til nyttig Brug, men kun at pryde Bunden,
Hvad Bligt udkræves, spæer han ey, men kun hvad Penge gier.

En anden træder Bøllyst ned og Guldet ringe agter,
Men spænder alle Kræfter an, at blive høyt anseet
Paa lovlig og ulovlig Vey kuns efter Være tragter,
Skiondt af dens rette Kiendere han altid blier beleet.

Naar siige sig et ret Begreb om Ewigheden gjorde,
Og troede vist sit Levnet her, ey længe varede,
Mon de da vel saa sikkert hen sin Bligt forklemme torde?
Mon de ey heller vendte om saa snart det kunde see?

Mon de da ey den samme Slid den samme Jøer, Møye,
Hvormed de før forskaste sig Lyst, Være, Rigdom her,
Nævende skulde paa et Liv, som eene Kand fornøye
Naar alle siige Ting forgaae, og intet meere er.

De uden Tvivl da tænkte saa: Lad være Guld kan nytte,
At Bøllyst mangen Glæde gier, at Væren herlig er:
Men skulde jeg et evigt Vel, med siige Ting ombyrte?
Ney bedre da all Trængsel her, men evig Glæde der.

Hvor høyst Nødvendigt er det da, paa Jorden her at søge
Vor største Glæde, Røe og Lyst udi en kjerlig Gud.
Der eene Kand vort Haab og Troe, til Salighed forøge,
Vor Modgang, Kors, vor Suk og Graad, til Glæde føre ud.

Lyksalige er derfor de, som her sit Huus bestikker,
Og har sin Troes Lampe tændt, til Dødens mørke Steie,
At de da sikkert vandre kand, naar Døden ad dem nikker,
Og tage Troens Ende fat, det rare Klenodie.

Saa tænkte og den Dydig Siæl, som nylig fra os vandret,
Han fyldte sine Pligters Maal, af Indsigt ey af Tvang;
Ey Lykkens Blik, ey Modgangs Stød, ham nogen Tid forandret,
Han uforlagt gik rette Vey, uagtet den var trang.

Nu stuer Han Guds Ansigt blid, for Lammets herlig Throne,
Nu er Han bleven Engle-liig, nu staer Han for Guds Stoel,
Og bliver nu beprøvet med Guds Børens Være Krone,
Halleluja Han stemmer i, paa Være-Himlens Poel.

Dybdædle Efterlevende, lad Sorgen ikke tage
Formegen Overhaand; Thi GUD sin Haand i dette har.
I Corrig, Modgang, Korsets Rød I aldrig maae forrage;
Han Faderløses Fader blier og Enernes Forsvar.

Ier Haabes Anker paa ham fast, han Eder ey skal slippe,
I samles snart med Fryd igien i Himlens Engle-Chor,
Der skal ey Døden med sin Lee, Foreenings Baand opklippe;
Men evig da vi leve skal, og siunge: Gud er stor.

Paa Pladen.

Om Dødelige see, hvad du her under finder!
Et Legem skildt fra Siæl, et Støb, som dig paaminder,
At hvor end mægtig du, hvor stoer, hvor høy, hvor riig,
Du sældes dog som Høe, og vorder Hannem liig.

Hvor munter var Han en, hvor kjærlig her i Livet,
Med rette Troeskabs Sind, Oprigtighed omgivet,
Erbødig mod sin Gud! I Glæde, Sorg og Rød,
Hengiven i hans Raad, i Livet og i Død.

O dnrebare Siæl! nu har Du overbundet,
Nu har Du faaet det, Du længe paa har spundet,
Nu er Din Møye endt, nu har Du faaet fat
Paa Himmelen, som er den allerbeste Skat.

† † †

Saa lev da evig vel, entskiont vi Dig maa savne
I Himmerig Du er, der skal vi Dig omfavne,
Velau da Kiæreste, en troe oprigtig Ven,
Vi havde vist ANDREAS DANCKERSEN.

